

LBRIS

We know
books

Bine ai venit, primăvara!

POVEȘTI
ȘI ACTIVITĂȚI

Traducere din limba engleză
de Sorin Petrescu

corint junior

CUPRINS

Somnorici	3
Micuțul cuib	5
Florile micuței Ida	7
Iepurașii micuțului rege	16
Povestea iepurașului Peter	20
Povestea iepurașului Benjamin	24
Iepurașul de pluș sau Cum prind viață jucăriile	29
Activități	44

Somnorici

Maud Lindsay (1913)

A fost odată ca niciodată un copilaș care, într-o bună dimineată, pe când soarele tocmai urca în vârful dealurilor, iar norii erau rozalii, dormea adânc în drăgălașul lui pătuț de culoare albă.

— Trezește-te, trezește-te! ticăi ceasul ce stătea pe policioară.
Trezește-te, trezește-te!

Dar copilașul nici că auzea ce spune ceasul.

— O să-l trezesc eu, spuse o pasăre care-și avea cuibul în copacul de lângă fereastră. Mi-a dat în fiecare zi semințe de mâncare, așa c-o să-l scol din somn cu un cântecel!

Astfel că pasărea zbură pe o creangă și prinse să cânte:

— Trezește-te, drăguțule drag drăgălaș! până ce trezi toate păsărelele din grădină, care începură și ele să cânte odată cu ea.

Dar copilașul continua să doarmă în drăgălașul lui pătuț de culoare albă.

Încă dormea, când vântul de sud prinse să adie prin grădină.

— Eu îl cunosc pe copilașul acesta, spuse vântul. Ieri i-am rotit morișca de hârtie! Voi intra pe fereastră și-l voi trezi cu un sărut.

Astfel că vântul pătrunse pe fereastră și-l sărută pe amândoi obrăjorii, dându-i la o parte bucele care-i acopereau chipul.

Dar copilașul continua să doarmă în drăgălașul lui pătuț de culoare albă.

— Pe mine mă așteaptă să-l trezesc! spuse cocoșul din hambar. Nimeni nu-l cunoaște mai bine ca mine, pentru că eu sunt cocoșul lui, așa că e treaba mea să-l trezesc.

Astfel, cocoșul se cocoță pe gard, își desfăcu aripile și prinse să cânte:

— Cucuriguuu, scoală-te, dragule! Trezește-te acum, cucuriguuu!

Cocoșul trezi puișorii aurii și pe cloșcă, porumbeii din cuiabar și vițelul din hambar. Chiar și mieii de pe pajiște îi auziră cântatul, dar copilașul tot nu se trezi, cu toate că cocoșul cântă până ce răguși!

Deja soarele era de o suliță pe cer! Își arunca lumina peste dealuri și pășuni. Strălucirea lui pătrunse în hambarul unde zgomotosul cocoș cucuriga, în grădina unde cântau păsărelele și pe fereastra casei, oprindu-se taman pe chipul copilașului. *Și atunci, copilașul deschise ochișorii!*

— Mamă, mamă! strigă el.

Mama veni să-l îmbrace.

— Cine mi-a trezit odorul? întrebă ea.

Dar nimeni nu-i răspunse, pentru că nici măcar Somnorici nu știa că soarele fusese acela.

Micuțul cuib

Maud Lindsay (1913)

Au fost odată ca niciodată două păsărele care construiseră un mic cuib într-un trandafir cățărător roz.

(Iar un băiețel le-a văzut, dar nu a spus nimănui,

Căci era un secret, și știa că nu trebuie spus oricui.)

Cuibușorul era rotund, confortabil și catifelat, iar când a fost terminat, pasărea-mamă și-a depus ouăle în el – cele mai drăgălașe ouă cu puțință!

(Iar micuțul și-a aruncat privirea în cuibușor,

Dar cu grijă, apropiindu-se binișor.)

Pasărea-mamă a rămas tot timpul în cuibușor, ca să păzească ouăle și să le țină de cald, iar când obosea, locul ei era luat de pasărea-tată.

(Iar băiețelul le privea pe amândouă, Întrebându-se ce va ieși din ouă.)

Zi după zi, pasărea-mamă clocea ouăle, dar într-o dimineață s-a ridicat în zbor, cântând cel mai drăgălaș cântecel. Tatăl cânta și el, căci se petrecuse ceva minunat! Ouăle micuțe și albastre se spărseseră și din ele apăruseră... ce credeți? Niște păsărele mici-mici care piuiiau, ținându-și ciocurile în sus.

(Băiatul i-a numărat, unu, doi, trei,
Erau trei puișori mititei.)

Mama și tata erau ocupați întreaga zi, aducându-le de mâncare puișorilor.
(Și băiețelul le arunca firimituri de pâine,
Spunându-le: „O să vă mai aduc și mâine!”)

Puișorii au crescut foarte repede. Curând, erau deja pregătiți să învețe să zboare. Mama și tata le-au arătat cum să-și desfacă aripile și cum să-și țină piciorușele, iar puișorii s-au străduit să le urmeze sfaturile.

(Iar băiețelul zâmbea cu toată gura,
Căci erau tare nostimi cum se dădeau de-a dura!)

La început, puișorii zburau doar din trandafir pe pământ, dar când aripioarele le-au devenit puternice, au prins să zboare peste arbori, peste gard, în lumea largă.

(Iar băiețelul i-a privit cum zboară ușor,
Strigându-le: „La revedere, dragii mei puișori!”)

Florile micuței Ida

Hans Christian Andersen (1835)

Ofl! Micuțele mele flori s-au veștejit! spuse micuța Ida. Ieri-seară erau așa de proaspete, iar acum s-au uscat toate! De ce se întâmplă asta? îl întrebă ea pe studentul care ședea pe canapea și pe care-l plăcea tare mult, pentru că-i spunea povești amuzante și-i decupa cele mai frumoase poze: inimioare, domnișoare care dansau, castele cu uși care se deschideau, dar și multe flori.

Era un student încântător.

— De ce arată florile mele așa de obosite azi? întrebă ea din nou, arătând spre buchetul de flori ofilite.

— Cum, nu știi ce se întâmplă cu ele? spuse studentul. Florile au fost la bal ieri-noapte și, prin urmare, nu-i de mirare că stau cu capetele plecate.

— Dar florile nu pot să danseze! strigă micuța Ida.

— Ba da, pot, răspuse studentul. Când se lasă întunericul și toată lumea pleacă să se culce, sar și se-nvârt pline de veselie. Aproape în fiecare noapte dau câte un bal.

— Pot merge și copii la balurile astea?

— Da, spuse studentul, micile margarete și lăcrămioarele.

— Și unde dansează florile astea frumoase? întrebă micuța Ida.

— Dar tu ai văzut de atâtea ori castelul cel mare de dincolo de porțile orașului, acolo unde regele locuiește pe timpul verii și unde minunatele grădini sunt pline de flori! Și de atâtea ori ai hrănit lebedele cu pâine, când se apropiau de tine! Păi florile taman acolo își țin balurile, te asigur!

— Chiar ieri am fost în grădina aceea cu mama, spuse Ida, dar frunzele căzuseră din copaci și nu am văzut nici măcar o singură floare. Unde s-au dus? Vara sunt o mulțime!

— S-au dus în castel, răspuse studentul. Trebuie să știi că, de îndată ce regele și curtenii se retrag în oraș, florile pleacă din grădină și intră în castel. Ar trebui să vezi ce bucuroase mai sunt!

Doi dintre cei mai frumoși trandafiri stau pe tron, ei sunt regele și regina, iar toate garofițele roșii se aliniază de o parte și de alta, făcând-o pe doamnele de onoare. Apoi, intră toate florile și începe marele bal. Violetele albastre reprezintă cadetii navali și dansează cu zambilele și brândușele, care sunt tinerele domnișoare. Lalelele și crinii sunt doamnele bătrâne care șed și privesc dansatorii, asigurându-se că totul decurge în cea mai bună regulă.

— Dar, spuse micuța Ida, nu e nimeni care să le certe că dansează în castelul regelui?

— Nimeni nu știe despre baluri! spuse studentul. Bătrânul paznic care trebuie să vegheze noaptea mai trece când și când pe-acolo, dar duce cu el un mănunchi mare de chei și, ori de câte ori florile aud clinchetul cheilor, fug să se ascundă pe după draperiile lungi, unde rămân tăcute, mai ițindu-și din când în când capetele. „Miroase a flori!” spune bătrânul paznic, dar nici că le poate vedea.

— Ah, ce grozav! spuse micuța Ida, bătând din palme. Eu aș putea să văd florile acelea?

— Da, spuse studentul, ține minte ca data viitoare când vei ieși din casă să privești prin ferestre, și sigur le vei zări. Eu, unul, așa am făcut azi și am văzut

o lăcrămioară lungă și galbenă care se întinsese pe canapea. Era o doamnă de la curte.

— Dar la balurile astea pot merge și florile din Grădina Botanică? întrebă Ida. Sunt tare departe!

— Păi da, spuse studentul, ori de câte ori doresc, florile pot să și zboare. Nu ai văzut și tu fluturii aceia minunați, roșii, albi și galbeni, care arătau ca niște flori? În trecut, chiar flori au fost. Dar s-au desprins de tulpinile lor și și-au făcut din frunze aripi ca să poată să zboare. Iar dacă sunt cumiți, li se îngăduie să zboare ziua, în loc să fie silite să rămână acasă pe tulpinile lor, și așa, cu timpul, frunzele chiar le devin aripi. Cu toate astea, este posibil ca florile din Grădina Botanică să nu fi fost niciodată în castelul regelui și, prin urmare, să nu aibă habar de micile petreceri din timpul nopții care au loc acolo. Am să-ți spun eu ce să faci. Profesorul de botanică, ce locuiește în apropiere, va fi foarte surprins. Îl cunoști bine, nu-i așa? Păi prima oară când o să mergi în grădina lui, să spui unei flori că va fi un mare bal la castel, iar floarea aceea le va spune și celorlalte, care vor zbura cât de curând împreună spre castel. Iar când profesorul va intra în grădină, nu va mai da peste nicio floare. O să se întrebe ce s-o fi întâmplat cu ele!

— Dar cum poate să vorbească o floare cu o alta? Doar florile nu vorbesc!

— Nu, bineînțeles că nu, răspunse studentul. Dar pot să comunice prin semne. Nu ai văzut, atunci când bate vântul, cum dau din cap una către alta și foșnesc din frunzele lor verzi?

